

Oslo
Philharmonic

+

Eyvind Alnæs
Piano Concerto
& Symphony

Håvard Gimse, piano
Oslo Philharmonic Orchestra
Eivind Aadland, conductor

Eyvind Alnæs

Har Eyvind Alnæs' time som orkesterkomponist endelig kommet? For sin egen tid var han mest kjent som romansekomponist, som organist og kordirigent i Oslo, og for sitt utrettelige organisasjonsarbeid for komponisters vel. For ettertiden er han hovedsakelig kjent gjennom et fåtall sanger, og som en av de siste romantiske komponistene av den gamle skolen i den norske tradisjonen.

Alnæs (1872-1932) hadde opphavet sitt i en musikalsk familie i Ålesund-traktene, men vokste opp i Fredrikstad, der faren var overlærer. Musikk talentet hans ble åpenbart i ung alder, og han begynte formelle musikkstudier i 1888. Læreren hans i harmoni, kontrapunkt og komposisjon var Iver Holter (1850-1941). Sin unge alder til tross var Holter allerede i ferd med å etablere seg som en institusjon i norsk musikkliv: Han hadde tatt over Griegs stilling som dirigent for Musikkelskabet Harmonien i Bergen i 1882, før han i 1886 flyttet for å dirigere Musikkforeningen i Kristiania, en stilling han til slutt holdt i 25 år. Holter været tidlig Alnæs' ekstraordinære gaver, og begynte å gi ham privat tilleggsopplæring i komposisjon.

Da Alnæs endte studiene med Holter i 1892, holdt han en konsert med egne tidlige verker for klaver, som sikret ham ros fra selveste Edvard Grieg. I Alnæs så Grieg «... et så avgjort Talent, og hovedsagelig for een alvorlig Retning i Kunsten, at jeg ikke betænker mig på at spørre ham en smuk Fremtid ...». Griegs støtte hjalp Alnæs å sikre seg et stipend som ga ham mulighet til å studere ved Mendelssohn-konservatoriet i Leipzig, som så mange nordmenn før ham hadde gjort.

Under oppholdet i Leipzig studerte Alnæs komposisjon med den ærverdige Carl Reinecke (1824-1910). Reinecke hadde selv studert under Mendelssohn, Schumann og Liszt i Leipzig i ungdomsårene, og var en av skikkelsene som ga konservatoriet dets ry som en bastion for musikalsk konservatisme. Her kom han til å fortsette løpet som ble lagt for ham av Holter, som avskydde det han opplevde som utskielser i avantgardemusikken rundt hundreårsskiftet til fordel for en romantikk med klassiske avtrykk.

Innenfor konservative musikkirkler var symfonien regnet som den mest aktverdige musikkgenren, med Beethoven og

Has Eyvind Alnæs' hour as an orchestral composer finally arrived? In his lifetime he was known mostly as a composer of romances, as organist and choir director in Kristiania (Oslo) and for his indefatigable work for the benefit of composers. Today he is primarily remembered for a few of his songs, and as one of the last old-school romantic composers in the Norwegian tradition.

Hailing from a musical family originally from the Ålesund region on the western coast of Norway, Alnæs (1872-1932) grew up in Fredrikstad near the Swedish border in the south of the country, where his father worked as a schoolmaster. His musical talent became evident at an early age, and he began studying music in 1888. His teacher in harmony, counterpoint and composition was Iver Holter (1850-1941). Despite his young age, Holter was already becoming an institution in Norwegian musical life: He had taken over Grieg's position as the conductor of Musikkelskabet Harmonien in Bergen in 1882, and in 1886 he moved on to become conductor of the Musical Society in Kristiania (Musikkforeningen i Kristiania), a position he was to hold for 25 years. Holter quickly perceived Alnæs' extraordinary gifts, and began to give him private tuition in composition.

When Alnæs ended his studies with Holter in 1892 he held a concert featuring his early piano works, which earned him the approbation of Edvard Grieg himself. In Alnæs Grieg saw "[such] a definite talent, and mainly in a serious direction in the art, [that] I do not think twice in predicting him a grand future...". Grieg's endorsement helped secure Alnæs a scholarship that enabled him to study at the Mendelssohn Conservatory in Leipzig, as so many Norwegians before him had done.

During his stay in Leipzig, Alnæs studied composition with the venerable Carl Reinecke (1824-1910). Reinecke had himself studied under Mendelssohn, Schumann and Liszt in Leipzig in his youth, and was one of the figures that helped give the conservatory its reputation as a bastion of musical conservatism. Here he would have been sure to continue on the trajectory established by Holter, which eschewed the perceived excesses of *fin-de-siècle* extravagance in favour of classically inflected romanticism.

Brahms som de høyeste mestre. Det var en form gryende komponister var forventet å kjempe med i løpet av studietiden, og mange komponister skrev sin første (og i noen tilfeller eneste) symfoni under opphold ved tyske konservatorier. Dette hadde vært tilfellet for Grieg, Svendsen og Sinding. Holter hadde derimot bare fullført sin første symfoni året etter han kom tilbake til Norge. Alnæs fikk framført en symfonisk enkeltsetts under studiene, men skulle vente i to år etter studiene, til 1897, før han lot blekket på sin første symfoni, c-mollsymfonien, tørke.

Øyeblikket kunne knapt ha vært mer velvalgt. Nå hadde det tidligere noe avmålte publikummet i Tyskland fått økende sans for Griegs verker, og Christian Sinding hadde skapt en liten sensasjon med klaververket *Frühlingsrauschen* (Vårbrus), som en tid var regnet for et av verdens mest spilte pianostykker. Aldri, hverken for eller siden, var et internasjonalt publikum så bevisst på norsk musikk.

Symfonien er skrevet i en typisk senromantisk stil, og mens det her og der er tegn på at det er et eleverarbeid, er det også mye som peker både mot hva Alnæs kom til å basere karrieren sin på, og hva han kunne ha oppnådd om han hadde viet seg til orkesterkomposisjon. Formelt holder førstesatsen seg nær hva man forventet i symfonien på den tiden. Helt fra begynnelsen får satsen derimot en spesiell farge fra den mørke, sensuelle kromatikken i førstetemaet, som gjennomsyrrer satsens to første minutter, og farger alt som kommer deretter. Dette viser at Alnæs visste hvordan man brukte en liten idé til å lage store strukturer, som var symfonikomponistens viktigste egenskap. Temaet er parett med et behagelig, skandinavisk klingende andretema, som viser fram evnene hans som melodiker, en gave han viser ytterligere fram i andresatsen. Her er samspillet mellom klarinetter, fagotter og horn i åpningen særlig karakteristisk, og viser både en folksomhet for klangfarge og en kjærlighet for blåseinstrumenter. Tredjesatsen er en scherzo som begynner som en skjev dans, men eltes til en musikalsk potpurri, der komponisten må ha gledet seg stort over å blande materiale av svært ulike karakterer. Sistesatsen begynner som en moll-marsj på leting etter faste musikalske holdepunkter, og ender med en grandios finale i dur. Alt i alt kan verket betegnes som et høyst prisverdig førsteforsøk, som er fullverdig for sin egen del, men også lover at større ting skal komme.

Within conservative musical circles the symphony, elevated to sublimity by Beethoven and Brahms, was considered the highest of musical genres. It was a form budding composers were expected to grapple with as a rite of passage, and many Norwegian composers wrote their first (and for some only) symphony during their stays at German conservatories. This was the case for Grieg, Svendsen and Sinding. Holter, however, had only finished his the year after returning to Norway. Alnæs had a single symphonic movement performed during his studies, but would only create a finished work two years after his studies, finally drying the ink off his symphony in c minor in 1897.

The moment chosen could hardly have been more opportune. By this time initially lukewarm German audiences had warmed up greatly to Grieg's works, and Christian Sinding had caused something of a sensation in the piano piece *Frühlingsrauschen* (Rustle of Spring), for some time counted among the most played piano pieces in the world. Never was an international audience as attuned to Norwegian music.

The symphony is in a typical late romantic style, and while there are signs of it being a student work, there is also much that points both to what Alnæs was to base his career on, and what might have been, had he gone in an orchestral direction. Formally, the first movement stays close to the symphonic form one expected at the time. From the very beginning the work is given a particular colour, however, by the dark, sensual chromaticism of the first theme, which permeates the movement's first two minutes and casts its shadow over everything thereafter. This shows clearly that Alnæs knew how to use small ideas to create large structures, which had long been considered one of the symphonist's most important skills. This theme is paired with a pleasant, Scandinavian-sounding second theme that highlights his gifts as a lyricist, a gift further showcased in the second movement. Here, the opening interplay between clarinets, bassoons and horns is especially characteristic, showing both a sensitivity to orchestral timbre and a love for wind instruments. The third movement is a scherzo, which begins as an off-beat dance, but turns into something of a musical potpourri, where the composer must have delighted in juxtaposing material of very different character. The final movement begins as a minor-key march searching for its musical foundation, and ends with a suitably grand finale in the major. All things considered the work may be considered

Innen to år var omme, hadde symfonien blitt framført i både Oslo og Leipzig, sammen med et sett orkestervariasjoner over et originalt tema, og hadde høstet lovord fra kritikere begge steder. Alnæs skulle senere regne dette som et ungdommelig og noe umodent verk, men hva orkestermusikk gjelder, var disse konsertene hans største kritikersuksesser. Ulrik Mørk, på den tid en av landets mest aktede musikanmeldere, gav især uttrykk for store framtidshåp: «Af en ung Mand, der har skrevet noget saa vakkert som Andanten i denne symfoni, kan man vente sig meget. Man faar haabe, at Komponisten kommer til at leve under saadanne Kaar at han kan 'aagre' med sitt Pund og ikke bliver nødt til at grave det ned i Hverdagens Slid og Slæb.»

Om Mørk ønsket flere komposisjoner av samme type, kunne han nok blitt skuffet av det som fulgte. Det var fremdeles få muligheter for å få store orkesterverk framført i Norge, og Alnæs kan ha sett mulighetene for internasjonale framførelser svinne foran øynene etter hvert som norske komponister etter 1890-tallet gikk av moten i utlandet. Han ble også snart en gift mann, og måtte skaffe seg en fast lønn. Dette fikk han ved å sjonglere organist- og kordirigentstillinger i Kristiania, i tillegg til arbeidet for Den norske komponistforening og datterorganisasjonen TONO. I Norge ble han i tillegg svært populær som komponist av korverker og klaverromanser, men det skulle ta mange år før han på ny skulle vise fram et orkesterverk til verden.

Dette skjedde i 1914, da klaverkonserten fikk sin norske premiere. Man kan bli overrasket over hvor lite det harmoniske uttrykket har endret seg siden den første symfonien: Mens man kan ane en nyoppdaget flyt i det formelle, og temaer som er mindre firkantede, er harmonikken fremdeles i sen 1800-tallsstil. Det mest karakteristiske i verket er kanskje den store messingblåserseksjonen, som inneholder ikke mindre enn åtte horn, seks tromboner, fire trompeter og to tubaer. Alnæs behandler disse med omhu og unngår alltid at de overdøver solisten, men i stedet blir brukt i kom-plekst samspill med resten av orkestret. Konsertens mest karakteristiske trekk er kanskje stilmiksturen, både mellom og i den enkelte satsen. Andresatsen har ofte blitt regnet som en slags sørgemarsj, og finalen er en wienervals, men mens dette kanskje er passende beskrivelser for deler av satsene, sørger kontrasterende materiale for at de ikke blir monolitter. På ny er det et verk som

a highly commendable first effort, worthwhile for its own sake, but also promising greater things to come.

Within two years the symphony had been performed both in Kristiania and Leipzig, together with a set of orchestral variations on an original theme, and had reaped critical praise in both locations. Alnæs would later regard this as a youthful and somewhat immature work, but as far as orchestral music goes, these concerts were to be his biggest critical success. A Norwegian reviewer in particular voiced grand hopes for the future: «From such a young man, which has written something as lovely as the Andante in this Symphony, one may expect big things. One must hope that the composer may live under such conditions that he may reap the rewards of his talent, rather than having to bury it into everyday toil and struggle.»

Had the same reviewer desired more compositions in a similar vein, what followed might have left him disappointed. There were still relatively few opportunities to perform large-scale orchestral music in Norway, and Alnæs may have seen the opportunities for international performances vanishing before his eyes as the Norwegian fancy of the 1890s faded. He was also soon to be a married man, and would have to acquire a steady income. He found this by juggling between organist and choir director positions in Kristiania, in addition to his work for The Norwegian Composers' Society (Den norske komponistforening), and their daughter organization TONO, which to this day is the main organization working for the rights of musical copyright holders in Norway. He went on to achieve great popularity in his homeland as a composer of choral pieces and romances for the piano, but it would be years until he attempted to have an orchestral work shown to the world again.

This happened in 1914, when his piano concerto was first premièred in Norway. One is surprised at how little the harmonic language has changed since his first symphony: While one can sense a new-found formal fluency, and themes that are less square, the harmonies are still firmly in the school of the late 19th century. Notable is the large brass section, featuring no less than eight horns, six trombones, four trumpets and two tubas. Alnæs treated these skilfully, always preventing them from overpowering the soloist, engaging instead in complex interplay between the different parts of the ensemble. Its most

viser skaperkraft og sans for skrijving for orkesterkomposisjon.

Om Alnæs valgte et godt tidspunkt for premieren til den første symfonien, kunne han knapt ha valgt et verre tidspunkt for klaverkonserten: Første verdenskrig hindret internasjonale framførelser, og det skulle ta flere år før konserten ble hørt på ny. Innen den tid var æraen Alnæs tilhørte over: En oppføring i Stockholm i 1927 gav store inntekter, men verket ble revet i fillebitar av pressen. Alnæs fullførte en andre symfoni i 1923, men denne ser ut til å ha høstet lite oppmerksomhet. Alnæs' tunge, senromantiske orkesterstil passet nok dårlig inn i mellomkrigstiden, og i en post-impresjonistisk verden var ikke lenger skandinaviske farger regnet som så eksotiske som tidligere. Om han allerede hadde blitt fremmedgjort fra orkestermusikkverdenen, skulle offentligheten også snart miste interessen for de mindre verkene hans, i alle fall ifølge ham selv: Da han døde i 1932, 60 år gammel, hadde han blitt gift de høyeste sivile utmerkelser i Norge, men var bitter over jazzens framvekst, som han mente hadde fortrent mer seriøs musikk.

Den historiske mottakelsen av disse verkene må kunne kalles lunken. For et publikum i det 21. århundre er, eller burde i alle fall, fortidens dommer hovedsakelig være av historisk interesse. Nå, når samtidens moter og trender er kommet på trygg avstand, er det kanskje mer vi kan sette pris på i disse verkene enn man så den gangen. Selv om han ble gift få sjanser, viste Alnæs seg å være en dyktig orkesterkomponist, som uten tvil ville ha utviklet en enda mer karakteristisk stil om han hadde rettet oppmerksomheten mot orkestermediet oftere. Det han skrev, fortjener uansett å bli hørt. Kan tiden endelig være moden for at orkesterkomponisten Alnæs får vise seg fram?

+ Halvor K. Hosar

characteristic trait is perhaps stylistic mixture, both between and within movements. The second movement has often been considered a type of funeral march, and the finale a Viennese waltz, but while these may be appropriate descriptions for parts of the movements, interjections of contrasting material prevents them from becoming monolithic entities. It again is a work that shows invention and skill in writing for the orchestra.

If Alnæs chose a good time to première his first symphony, he chose a very bad one for the concerto: The First World War must have hindered international performances, and it would take years for it to be heard again. By then the era Alnæs belonged to might have been over: A performance in Stockholm in 1927 was a financial success, but the piece was torn to pieces by the press. Alnæs finished a second symphony in 1923, but this seems to have garnered relatively little attention. Alnæs' heavy, late-romantic orchestral style may have been a bad fit for the inter-war period, and in a post-impressionistic world, Scandinavian colours were no longer considered as exotic as previously. If he had already been alienated from the world of orchestral music, the public would also soon take a turn against his smaller works, at least according to himself: When he died in 1932, 60 years old, he had been given the highest of civil honours in Norway, but was embittered by the growing popularity of jazz, which according to him had supplanted serious music.

The historical reception of these works may be considered lukewarm. For the 21st-century audience, the judgements of the past are, or at least ought to be, primarily of historical interest. With contemporary fads and fashions at a comfortable distance, there might be more for us to appreciate in these pieces than was perceived at the time. Few chances as he was given, Alnæs showed himself to be a skilled orchestral writer, who would undoubtedly have developed an even more characteristic style if he had focused his attentions to the medium. Still, what he did write deserves to be heard. Is it finally time for Alnæs the orchestral composer to shine?

+ Halvor K. Hosar

Håvard Gimse — Piano

Håvard Gimse — Piano

Håvard Gimse har etablert seg som en av Norges fremste musikere med et ekspansivt repertoar som favner over 30 fremførte pianokonsserter. Han er ettertraktet både som solist og som kammermusiker. Som konsserterende pianist har Gimse gjort omfattende turneer i Skandinavia, og spilt med orkestre som Baltimore Symphony, Tokyo Symphony og Birmingham Symphony Orchestra; Royal Philharmonic Orchestra, Frankfurt Radio Symphony og Konzerthausorchester Berlin. Hans forkjærlighet for skandinavisk og norsk klassisk musikk har gjort ham til en av de mest innflytelsesrike artister på denne arenaen, og han har mottatt både Sibelius- og Griegprisen for sitt spill og priser fra Diapason d'Or og Gramophone Critics' Choice.

Håvard Gimse har gitt konsserter på mange av verdens mest prestisjetunge konsertscener, inkludert Carnegie Hall (New York), Palais des Beaux Arts (Brüssel), og Concertgebouw (Amsterdam). Som kammermusiker gjester han jevnlig Wigmore Hall, hvor han spiller flere konsserter inneværende år. Hans årelange samspill med Truls Mørk kan trekkes frem, og de har gjennomført flere turneer bl.a. til USA, Japan og Italia.

Her i Norge gjorde Håvard Gimse nylig stor suksess med Rachmaninovs 3. klaverkonsert med Oslo Filharmoniske Orkester i 2015. Sesongen 2015–2016 gjennomførte han en omfattende Norgesturné med en helaffens Beethoven-konsertforestilling. Vårsesongen 2016 inkluderte bl.a. Fests spillene i Bergen, konsserter ved Den Norske Opera og solo-oppdrag med Göteborgs Symfoniker.

Håvard Gimse is firmly established as one of Norway's leading musicians, with a bold and expansive repertoire, and an impressive list of thirty piano concertos he has performed. Gimse is in frequent demand as both soloist and chamber musician, and as concert artist he has toured throughout Scandinavia and appeared abroad with the Baltimore, Tokyo and Birmingham Symphony Orchestras, the Royal Philharmonic Orchestra, the Frankfurt Radio Symphony Orchestra, and the Konzerthausorchester Berlin, among others. His strong affinity for Scandinavian music, and Norwegian music in particular, has made him one of the leading recording artists in this arena. Gimse has been the recipient of the Grieg Prize (1996) and the Sibelius Prize (2004), and he has been honoured with a Diapason d'Or and with Gramophone's Critics Choice.

Håvard Gimse has performed on many of the world's most prestigious concert stages, including Carnegie Hall in New York City, Palais des Beaux-Arts in Brussels and the Concertgebouw in Amsterdam. As chamber musician he regularly gives guest performances at Wigmore Hall in London. In the course of Gimse's longstanding collaboration with Norwegian cellist Truls Mørk, the two artists have toured together in Japan, Italy and the USA.

Scandinavian appearances in 2015–2016 have included a critically acclaimed performance of Rachmaninoff's Piano Concerto No. 3 with Oslo Philharmonic Orchestra, an extensive Norwegian concert tour devoted to Beethoven, and concerts at the Norwegian National Opera. He has also performed at the Bergen International Festival and appeared as soloist with the Gothenburg Symphony.

Eivind Aadland — Dirigent

Eivind Aadland — Conductor

Eivind Aadland er en av Norges mest anerkjente dirigenter. Han var sjefdirigent og kunstnerisk leder for Trondheim Symfoniorkester i sju sesonger fra 2004, der han blant annet dirigerte de fullstendige symfonisyklusene til Beethoven og Mahler. Hans vidstrakte arbeid med skandinaviske orkestre inkluderer regelmessige gjesteopptredener med Oslo-Filharmonien, Bergen Filharmoniske Orkester, Stavanger Symfoniorkester, Göteborgs Symfoniker og Svenska Kammerorkestern. Aadland har i tillegg dirigert kritikerroste produksjoner av *Don Giovanni*, *Figaros bryllup*, *Tryllefloyten* og *Flaggermusen* for Den Norske Opera.

Aadland har også arbeidet utstrakt i Det fjerne østen og i Australia. I 2010 ledet han Trondheim Symfoniorkester på en sjukonsertsturné i Kina og debuterte med det koreanske kringkastingsorkesteret KBS Symphony Orchestra i Seoul. I 2011 begynte han som gjestedirigent for Queensland Symphony Orchestra i Brisbane.

Aadland gjester ofte Oslo-Filharmonien og WDR Sinfonieorchester Köln. Han har også arbeidet med Orchestre national du Capitole de Toulouse, deFilharmonie i Antwerpen, Orchestre National de Belgique, Gürzenich-orkesteret i Köln, Sveriges Radios Symfoniorkester, Orchestre de chambre de Lausanne og Scottish Chamber Orchestra, samt Melbourne Symphony Orchestra, Tasmania Symphony Orchestra, Sinfóniuhljómsveit Íslands, det finske radioorketeret RSO, Bamberger Symfoniker og kringkastingsorkesteret SWR Stuttgart. Senere år har inkludert debutkonserter med filharmoniene i Rotterdam og Seoul, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin og Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, og et gjensyn med Bergen Filharmoniske Orkester for å dirigere kunstneren Alexander Polzins nye visualisering av Griegs *Peer Gynt*, med ytterligere framføringer med Orquesta Sinfónica de Barcelona y Nacional de Cataluña. Høydepunkter de siste år har vært konserter med Oslo-Filharmonien, WDR Köln, Orchestre National de Belgique og Staatskapelle Weimar.

Eivind Aadland is one of Norway's most respected conductors. He was Chief Conductor and Artistic Leader of the Trondheim Symphony Orchestra for seven seasons from 2004, during which time he conducted the complete Beethoven and Mahler symphony cycles. His extensive work with Scandinavian orchestras includes regular guest engagements with the Oslo and Bergen Philharmonics, the Stavanger Symphony, the Gothenburg Symphony and the Swedish Chamber Orchestra. In addition Aadland has conducted critically acclaimed productions of *Don Giovanni*, *Le nozze di Figaro*, *Die Zauberflöte* and *Die Fledermaus* for Den Norske Opera, Oslo.

Aadland has also worked extensively in the Far East and Australia. In 2010 he led the Trondheim Symphony on a seven-concert tour to China and made his debut with the KBS Symphony Orchestra in Seoul. In 2011 he launched his tenure as Principal Guest Conductor of the Queensland Symphony Orchestra in Brisbane.

Eivind Aadland is a frequent visitor to the Oslo Philharmonic and WDR Symphony Orchestra Köln. He has also worked with Orchestre national du Capitole de Toulouse, Royal Flemish Philharmonic, Orchestre National de Belgique, Gürzenich Orchester Köln, Swedish Radio Symphony Orchestra, Lausanne and Scottish Chamber Orchestras and the symphony orchestras of Melbourne, Tasmania, Iceland, Finnish Radio, Bamberg and SWR Stuttgart. Engagements in recent seasons have included debut performances with the Rotterdam and Seoul Philharmonics, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin and Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra. Further engagements in recent seasons include the Trondheim and Iceland Symphony Orchestras, and a return to the Bergen Philharmonic to conduct a new visualisation by artist Alexander Polzin of Grieg's *Peer Gynt* with further performances by the Barcelona Symphony Orchestra. Current highlights include concerts with the Oslo Philharmonic, WDR Köln, Iceland Symphony Orchestra, Orchestre National de Belgique and the Staatskapelle Weimar.

Aadlands omfattende diskografi spenner over et bredt repertoar, og understreker statusen hans som en utrettelig forkjemper for norsk musikk. I november 2015 ga plateselskapet Audite ut den siste delen av et fem-volumsett av Griegs samlede symfoniske verk med WDR Sinfonieorchester Köln. Han har spilt inn Eivind Grovens symfoniske verk, og Arne Nordheims samlede musikk for fiolin og orkester for BIS Records. Aadlands katalog omfatter videre et opptak med Bergen Filharmoniske Orkester av Ludvig Irgens-Jensens verker og musikken til Ole Bull med Trondheim Symfoniorkester hos Simax, og to CD-er tilegnet musikken til Irgens-Jensens og Schjelderup hos CPO records. Han har også deltatt på innspillinger for Hyperion, ASV, IMP Classics og Koch. Aadland spilte nylig inn et album for EMI Classics med trompetist Tine Thing Helseth og The Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, med transkripsjoner og arrangement av sanger av blant annet Grieg, Strauss, Dvořák, Sibelius, Korngold, Mahler og Weill.

Aadland's prolific discography spans a broad repertoire range and underlines his status as a tireless champion of Norwegian music. In November 2015 the Audite label issued the final instalment of a five volume set of Grieg's complete symphonic works with the WDR Symphony Orchestra. He has recorded the symphonic works of Eivind Groven; and the complete music for violin and orchestra of Arne Nordheim for BIS Records. Aadland's catalogue includes a recording with the Bergen Philharmonic of Irgens-Jensen's works and the music of Ole Bull with the Trondheim Symphony on the Simax label; and two CDs devoted to the orchestral music of Irgens-Jensen and Schjelderup for CPO Records. He has also recorded for Hyperion, ASV, IMP Classics and Koch. Aadland recently recorded an album for EMI Classics with the trumpeter Tine Thing Helseth and the Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, complete with transcriptions and arrangements of songs by, among others, Grieg, Strauss, Dvořák, Sibelius, Korngold, Mahler and Weill.

Oslo Filharmoniske Orkester

The Oslo Philharmonic

Orkestret ble stiftet i 1919 og er i dag nasjonalorkester. I Oslo spiller det årlig 60-70 symfoniske konserter, i tillegg til julekonserter, skolekonserter, kammerkonserter og gratis friluftskonserter med titusener av lyttere. Orkestret har egne programmer og prosjekter for unge lyttere og utøvere under vignetene *Ung arena* og *Crescendo*.

Med Mariss Jansons, sjefdirigent 1979–2002, oppnådde orkestret høy internasjonal anerkjennelse. Turneene fra 1982 og fremover omfatter de fleste musikalske hovedarenaene i Europa, bl.a. residensperiode i Wiener Musikverein og en rekke festivaler som BBC Proms, Edinburgh, Salzburg og Luzern samt store musikkbyer i Nord- og Sør-Amerika og Øst-Asia. Jansons ble etterfulgt av André Previn, som også ledet turneer i Europa og USA. I perioden 2007–2013 med Jukka-Pekka Saraste, i dag æresdirigent, besøkte orkestret bl.a. musikkens hovedarenaer i London (BBC Proms inkludert), Wien, Berlin, Köln, Frankfurt og Paris.

Vasily Petrenko tiltrådte som sjefdirigent i 2013. Hans konserter i Oslo rangerer som høydepunkter, og i utlandet har han og OFO lenge vært en sterkt efterspurt utøvergruppe. Turnébesøk så langt omfatter bl.a. Wien, Berlin, Paris, BBC Proms, Edinburgh-festivalen, Toshiba Grand Concerts i Japan, Tyskland, Spania og Storbritannia. I sesongen 2016–17 besøkes Tyskland, Sveits, Østerrike, Hong Kong og Taiwan. Petrenkos første symfoni-innspilling med OFO ble utgitt på LAWO Classics i 2015, Skrjabin symfoni nr. 3 og 4 (LWC1088). I 2017–18 følger Skrjabin sine øvrige symfonier og klaverkonserter.

On 27 September 1919, a new orchestra took to the stage of the old Logan Hall in Oslo to give its first public concert. Conductor Georg Schnéevoigt presided over thrilling performances of Edvard Grieg's Piano Concerto and Christian Sinding's First Symphony. After forty years of making-do, the Norwegian capital had at last got the orchestra it deserved. The Oslo Philharmonic was born.

In the eight months that followed, the Oslo Philharmonic gave 135 concerts, most of which sold out. It tackled passionate Mahler, glistening Debussy and thrusting Nielsen. Soon, world famous musicians were coming to conduct it, relishing its youth and enthusiasm. Igor Stravinsky and Maurice Ravel visited Oslo to coach the musicians through brand new music. National broadcaster NRK began to hang microphones at the orchestra's concerts, transmitting them to the whole of Norway.

Over the next half-century, the Oslo Philharmonic's reputation grew steadily. Then, in 1979, it changed forever. A young Latvian arrived in Norway, taking the orchestra apart section-by-section, putting it back together a finely tuned machine with a whole new attitude. Under Mariss Jansons, the orchestra became a rival to the great Philharmonics of Vienna, Berlin and New York. It was soon playing everywhere, from Seattle to Salzburg, Lisbon to London. Back home in Oslo, it got a modern, permanent concert hall of its own. In 1986, EMI drew up the largest orchestral contract in its history, ensuring the world would hear the rich, visceral sound of the Oslo Philharmonic.

Three decades after that, the world is still listening. The Oslo Philharmonic retains its spirit of discovery and its reputation for finesse. Under Jukka-Pekka Saraste it cultivated even more the weight and depth that Jansons had instilled; under new Chief Conductor Vasily Petrenko, it works at the highest levels of detail and style. Still the orchestra travels the globe, but it has never felt more at home. Its subscription season in Oslo features the best musicians in the business. Outdoor concerts attract tens of thousands; education and outreach programmes connect the orchestra with many hundreds more. In three years' time, the thriving city of Oslo will celebrate 100 years of the Oslo Philharmonic, the first-class orchestra it still deserves.

Eyvind Alnæs (1872–1932)

**Piano Concerto in D major
Op. 27**

- + 01 I. Allegro moderato (13:00)
- + 02 II. Lento (08:36)
- + 03 III. Allegro (Tempo di Valse) (09:49)

**Symphony No. 1 in C minor
Op. 7**

- + 04 I. Allegro pathetico (12:10)
- + 05 II. Adagio (11:30)
- + 06 III. Allegro (06:06)
- + 07 IV. Allegro non troppo (08:55)

RECORDED IN OSLO CONCERT HALL, 4–5 APRIL 2013 (PIANO CONCERTO) AND 5–9 AUGUST 2013 (SYMPHONY)

+ PRODUCED AND ENGINEERED BY SEAN LEWIS + PIANO TECHNICIAN: ERIC SCHANDALL + BOOKLET NOTES: HALVOR K. HOSAR

+ BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG + COVER LAYOUT & COVER PHOTOS: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS

+ ARTIST PHOTO OSLO PHILHARMONIC: TRYGVE INDRELID + ARTIST PHOTO HÅVARD GIMSE: JOHN ANDRESEN + ARTIST PHOTO EIVIND AADLAND: KNUT BRY

LAWO
CLASSICS

LWC 1112 © 2016 LAWO © 2016
LAWO CLASSICS www.lawo.no